

въ Добруджа — на старата ромъно-българска граница, дето родителитѣ му се отрано преселили. Свършилъ е гимназия въ София, известно време е изучавалъ и правни науки въ университета, безъ да завърши. До преди Балканската война е учителствувалъ въ разни села въ Добруджа. Сега е чиновникъ въ българската легация въ Букурещъ.

Й. Йовковъ е започналъ да пише още отъ 1905 година, но името му стана известно преди десетина години, когато написа цѣла редица разкази отъ дветѣ голѣми войни. Тия разкази се харесаха на всички и прославиха името на писателя. Отъ тѣхъ най-хубави сж Балканъ, Светата нощъ, Земляци, Българка и др. Героитѣ на тия разкази сж войници, чиито подвизи и самопожертвуване за родината извикватъ удивление и възторгъ въ душата на писателя. Той ги рисува съ обичъ, представя ги като живи, съ тѣхнитѣ радости и страдания и съ тѣхния копнежъ за семействата имъ, които тогава, презъ време на боя, сж далечъ отъ тѣхъ. Въ Жетварьтъ и други разкази, написани следъ войната, Йовковъ пъкъ рисува мирния селски животъ и привързаностъта на нашия селянинъ къмъ земята и труда. Напоследъкъ той напечати цѣла редица разкази подъ заглавие Старопланински легенди, въ които показва, че има голѣма дарба да разказва и описва увлѣкателно, съ картиненъ и гъвкавъ езикъ.

